Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036
УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XC. Ч. 199. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 19-го ЖОВТНЯ 1983 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, OCTOBER 19, 1983 No. 199. VOL. XC.

Преса Трентону писала про Великий голод

Трентон, Н. Дж. — Щоденник „Трентоніян" помістив у числі з 21-го вересня ц.р. довшого листа Дарії Кузик під назвою „Інший злочин", де нав'язуючи до зістрілення літака Південної Кореї та загибелі 269 невинних людей, авторка виясниє американським читачам про інший, куди більший злочин Москви, а саме штучно викликаний голод в Україні в 1932-33 роках, який винищив 7 мільйонів населення України.

Авторка ставить американським читачам перед очі також інші злочини совєтської Москви у відношенні до поневолення нею народів, в тому вбивства у Вінниці, Катиню, а останньо в Афганістані. Д. Кузик стверджує, що вільні українці співчувають із корейським народом та рівночасно поінформувала про українську Меморіяльну маніфестацію у днях 1-2-го жовтня у Вашінгтоні.

Помер Т. Кубарич, довголітній секретар 217-го Відділу УНС в Рочестері

Рочестер, Н. Й. — В середу, 12-го жовтня ц.р., тут у місцевій лікарні, помер після короткої, але важкої недуги на 64-му році життя, Теодор Кубарич, довголітній секретар 217-го Відділу Українського Народного Союзу, Братства св. Йосафата.

св. п. Теодор Кубарич

Т. Кубарич належав до найбільших активних секретарів відділів УНСоюзу в Рочестері, він приєднував щороку нових членів і належав впродовж п'ятьох років до Клюбу Заслужених Союзовців УНСоюзу за придбання в цих роках 25 або більше нових членів. Покійний був секретарем 217-го Відділу УНСоюзу впродовж 17-ох років та делегатом цього ж Відділу на трьох конвенціях УНСоюзу.

Він був організатором основником місцевого Кругольного Клюбу та членом Кругольного Комітету УНСоюзу. Членом УНСоюзу був він від 1924 року.

Поруч із союзовою діяльністю Т. Кубарич був теж активний у церковному та громадському житті. Він був головою Українського Американського Клюбу та членом Товариства св. Імені при парафії св. Йосафата.

Залишив у смутку дружину Катерину та дочок Іванну К. Гуд і Патрицу К. Беннет, як і цілу українську а зокрема союзову громаду в Рочестері. Тіло Покійного відпровадила рочестерська громада в суботу, 15-го жовтня, з похоронного заведення Гарриса до церкви св. Йосафата і на місцевий цвинтар. Від УНСоюзу попрацав Покійного головний предсідник д-р Іван Флис та головний радний Володимир Гавриляк.

НТШ ГОТУЄТЬСЯ ДО ВІДЗНАЧЕННЯ ЮВІЛЕЮ 110-РІЧЧЯ

Ню Йорк, Н. Й. (МГ). — В суботу, 24-го вересня ц.р. відбулось перше повакаційне засідання Президії і Ювілейного комітету НТШ у новому будинку.

Голова НТШ д-р Ярослав Падох привітав численно зібраних членів Президії і Ювілейного комітету. Під час нарад порушено цілу низку актуальних питань у зв'язку з перенесенням НТШ в нове приміщення і підготовкою відзначення 110-річчя існування цієї найстаршої української наукової установи. Голова спершу подав обширну інформацію про перевіз канцелярії, бібліотеки, архівів і книжок НТШ з 13-ої вулиці до нового будинку при 63 Четверта авеню. Він підкреслив, що майже всі праці у новозакупленому будинку закінчені. Все коштувало багато грошей, які треба було позичити, або брати з видавничо-дослідного фонду. Щоб НТШ могло продовжувати науково-дослідну й видавничу діяльність запляновано перевести збіркову акцію.

Новий будинок є цілковито перебудований, та має чотири поверхи включно з партером. На четвертому поверсі є приміщена, ще не приведена до повного порядку, бібліотека. На двох поверхах є розміщені конференційні залі. На партері є канцелярія і вітальня. Крім цього є дві пивниці. В долішній пивниці є склад книжок і матеріяли для опрацювання. На вищій пивниці є приміщені архіви і книжки Українського Термінологічного Центру під керівництвом інж. М. Пежанського й видання НТШ.

Під час обговорення перебудови будинку та його розміщення члени Управи

(Закінчення на стор. 3)

Валентін Бережков — шпигун СССР

Ню Йорк, Н. Й. — Пітер С. Дерябін опублікував у щоденнику „Ню Йорк Трібюн" довшу студію про Валентіна Бережкова, „дипломата" і першого секретаря совєтської амбасади у Вашінгтоні, ім'я якого стало відоме і набрало розголосу після того, як його 16-річний син Андрей написав листа до президента Рональда Регена і газети „Ню Йорк Таймс" з проханням, щоб вони допомогли йому залишитися у З'єднаних Стейтах Америки, бо він не хоче повертатися до Совєтського Союзу.

Після цього випадку совєтські лідери наказали Бережкову негайно покинути ЗСА і разом з родиною прибути до Москви і не дати можливості синові Андреєві залишитися у вимріяній ним країні. З приводу цієї впертости речників амбасади відбулось чимало непорозумінь, включно до заборони Державного департаменту на вивіз Андрея Бережкова з країни, аж до часу поки совєти погодяться на зустріч з ним американських урядових чинників.

Тепер, після докладного з'ясування справи П. Дерябіном функції 67-річного Валентіна Бережкова, який, згідно з його твердженням останніх 40 років служив на різних постах в НКВД-КҐБ і був протеже самого Сталіна, Берії й інших совєтських високих лідерів, прояснилась ситуація з поспішним виїздом совєтського „дипломата" і його родини до СССР.

„Я ніколи персонально не зустрічався з В. Бережковим, — каже у своїй статті П. Дерябін, — але ми зустрічались при виконувані роботи в КҐБ, яке перед тим носило рінзі назви (НКВД, МҐБ, МВД)". В різному часі Бережков виконував різні, переважно складні, праці. Наприклад він допомагав Сталінові у співпраці з Гітлером, будучи тоді на становищі „технічного інженера" в Берліні і допомагаючи у підписанні торговельного договору між гітлерівською Німеччиною і СССР підписаного 11-го лютого 1940 року, який допоміг Гітлерові пережити британську торговельну бльокаду.

В тому ж часі: В. Бережков займався шпигунством, використовуючи свою позицію і добре знання німецької мови та зв'язками із совєтськими шпигунами в Польщі, Бельгії і Голляндії. Він багато подорожував, перевозив інструкції для шпигунських гнізд.

Осінню 1940 року Сталін, а зглядно Берія, відкликав Бережкова до Москви і включив його у „дипломатичний корпус". Відтоді Бережков став „дипломатом" і в 1943 році допомагав Молотову й іншим підготовляти Тегранську конференцію, виконуючи функцію „перекладача". В цьому характері В. Бережкова послали в 1944 році до ЗСА. Від того часу він був „журналістом", головою „торговельної місії", „секретарем амбасад" і його функції мінялися згідно з потебами КҐБ

П.Дерябін — це колишній співробітник КҐБ, автор книжки „Таємний світ" і добре познайомлений з діяльністю тієї славнозвісної совєтської „установи".

ЩЕ ОДНЕ ДОСЯГНЕННЯ:

ПАМ'ЯТНИК МИТРОПОЛИТОВІ В. ЛИПКІВСЬКОМУ

Бавнд Брук, Н.Дж. (О. Ш.). — 62 роки тому в золотоверхому Києві відбулася одна з найбільших і найважливіших, історичного характеру, подій XX століття. Подія, яка поклала нестерту печатку на тодішність і майбутність українського народу і української Церкви. Подія, у висліді якої, український народ ще більш зміцнив почуття своєї гордости як носія високої і багатої культури. Подія ця — Перший Всеукраїнський Собор Української Автокефальної Православної Церкви. Ця подія сталася і навіки залишилася інтегрально-нерозривною частиною боротьби українського народу за свою незалежність.

Гось на тлі цієї події з'явилася небуденна постать. Постать сили, духа й невичерпної сили в Боже Провидіння і свій рідний український народ. Цим велетнем духу став Богом покликаний і народом вибраний о. Василь Липківський. Нарешті після затяжної і довгої боротьби, на чолі незалежної Православної Церкви став митрополит вибраний волею і вірою вірних. І цим вибранцем став св. п. о. Василь Липківський, прийнявши титул Митрополита Київського і всієї України.

З амвонів українських церков лунала вільно українська мова. Скапували сльози радости і зроджувалося ще сильніше бажання жити, творити, осягати нові вершини. Кожна непересічно красномовна проповідь великого Митрополита вливала в душі вірних ще сильнішу віру, ще більшу християнську любов. Так, це були незабутні часи. І здавалося, що вони будуть вічні.

Одначе разом з цим це був початок нового етапу

Пам'ятник в пошану і пам'ять Митрополита В. Липківського.

боротьби з окупантом за свободу української землі, за правдиву віру Христову. І на чолі цієї боротьби став Митрополит В. Липківський. Ворог шалів, ворог скажснів і нарешті після кількох років переслідування й обмеження, рішив виконати ще одне диявольське діло — не перемігши духово, зни-

(Закінчення на стор. 3)

ГІСТЬ З АВСТРАЛІЇ ДОПОВІДАТИМЕ В ЛМКЛЮБІ

Ню Йорк, Н. Й. — У п'ятницю, 21-го жовтня, в год. 7-ій вечора, при 186 Друга авеню, відбудеться доповідь д-ра Романа Микитовича, голови НТШ в Австралії, на тему: „Українці в Австралії", на яку запрошують Наукове Товариство ім. Шевченка та Літературно - Мистецький Клюб. Доповідач подасть огляд сьогочасного життя української громади в Австралії. Друга частина доповіді буде ілюстрована прозірками.

ВІЙСЬКОВИКИ ПЕРЕБРАЛИ ВЛАДУ В ҐРЕНАДІ

Бриджтавн, Барбадос. — Головнокомандуючий армією Ґренади повідомив, що прем'єр-міністер цієї країни Моріс Бишоп скинутий і що армія перебрала контролю над цією малою острівною країною.

Головнокомандуючий майор Лієм Омо Корнвол, який одночасно є послом Ґренади в Кубі, видав довгу заяву, яку передавало радіо Ґренади повністю в суботу, 15-го жовтня, пізно ввечорі, а частини її повторювалися ще й в неділю. Заява була опублікована також у газетах. Заява послідувала після того, як розповсюдилися офіційно непідтверджені повідомлення про те, що Бишоп перебуває під певною формою арешту, а заступник прем'єр-міністра Бернард Коард править країною. Але минулої п'ятниці Коард зрезигнував, щоб розвіяти чутки, що він замішаний у змові вбити Бишопа. Армія правдоподібно назначить його прем'єр-міністром, як говорять західні дипломати з Барбадосу.

Заступник прем'єр-міністра Коард, колишній приятель Бишопа, належить до „твердолобих" марксистів з тісними зв'язками з Кубою і Москвою, які вже до того міцно пустили корені на острові. Останнім часом Коард посилено критикував Бишопа за його повільний темп перетворення країни в соціялістичну і за потурання приватному секторові економіки, який все ще контролює 60 відсотків господарства країни.

В заяві Коарда, між іншим говориться: „Ніхто не може бути вище закону. Ніхто не може бути вище більшости. Хоч як дуже ми любимо і шануємо товарища Бишопа, ми не можемо толерувати такого розвитку в нашій країні".

Покищо не було жадних вісток від самого Бишопа, який, як кажуть, перебуває під домашнім арештом у своїй резиденції від минулого четверга.

Виглядає на те, що 3,000 війська армії Ґренади мобілізовані. По радіо передавалися заяви, закликаючи членів сил безпеки з'явитися до своїх бараків.

Переговори в Женеві можуть продовжуватися

Відень, Австрія. — Міністер закордонних справ Західньої Німеччини Ганс-Дітріх Ґеншер заявив, що совєтське керівництво розглядає можливість продовження переговорів у Женеві про обмеження озброєння навіть після того, як розпочнеться заплянованe розміщення в Західній Европі нових американських ракет наприкінці цього року.

Але цей західньонімецький політик одночасно сказав, що два дні переговорів з совєтським міністром закордонних справ Андреєм Ґромиком не дали „нічого нового" відносно зміни совєтського становища.

„Совєтське керівництво серйозно розважає, чи продовжувати переговори чи ні", — сказав на пресовій конференції Ґеншер. „І я остеріг би проти будь-якого передчасного висновку. не буду пророкувати до чого це може привести", — додав Ґеншер.

Висловлювання західньонімецького міністра закордонних справ дещо суперечить деяким останнім висловлюванням у дипломатичному світі про те, що Совєтський Союз готується покинути женевські переговори з огляду на наближення терміну розміщення в Західній Европі нових американських ракет середнього засягу, не добившись жадної угоди про зменшення в Европі такої зброї, про що говорилося на переговорах у Женеві між совєтською і американською делегаціями.

Звіт Ґеншера про його дводенні переговори з Ґромиком західні дипломати сприйняли як дуже сильну познаку того, що скорого перелому на женевських переговорах не буде.

Одначе Ґеншер заперечив твердження репортерів, що „Женева не вдалася у Відні", і наполягав на тому, що все таки є ще час за останні декілька тижнів добитися совєтсько-американської угоди в Женеві. Канцлер Західньої Німеччини Гельмут Коль має намір 21-го листопада запропонувати західньонімецькому парляментові розміщення на німецькій території перших ракет типу Першінґ2.

У СВІТІ

З'ЄДНАНІ СТЕЙТИ АМЕРИКИ і Канада підписали в неділю, 16-го жовтня, нову угоду про дальше очищення Великих озер від занечищення фосфоратами. Одначе, вони не дійшли до згоди відносно невдачі американської програми зменшення „кислого дощу" над східніми просторами Північної Америки. „Канадці дуже затривожені проблемою випадання „кислого дощу", — заявив міністер довкілля Канади Чарлз Кассія на пресовій конференції після переговорів з американською делегацією.

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР ІТАЛІЇ Беттіно Краксі, голова першого італійського соціялістичного уряду, прибув до ЗСА у вівторок, 18-го жовтня, на переговори з президентом Роналдом Регеном та іншими високими представниками Адміністрації. Переговори зосереджуються в основному на питаннях економічного і військового характеру. Краксі заявив, що „взаємовідносини між Італією та ЗСА добрі, але можуть бути кращі, динамічніші".

ПАПА ІВАН ПАВЛО II відсвяткував у неділю, 16-го жовтня п'яту річницю свого вибору на Папу, проголосивши нового святого Католицької Церкви, а також молився і закликав до збереження миру і відвернення ядерної катастрофи. Папа відправив Службу Божу на площі св. Петра в Римі перед 50,000 вірних з нагоди канонізації на святого хорватського священика Леопольда Мандича з ордену Капуцинів. Товпа вірних збільшилася до 100,000 на час, коли Папа почав виголошувати недільну проповідь. Святий Леопольд, який народився в Хорватії 1866 року і помер в Італії 1942 року провів 40 років свого життя як монах, сповідаючи вірних у північному італійському місті Падуа.

ЩОНАЙМЕНШЕ ЧОТИРИ ОСОБИ були вбиті та сім поранені, як сильні бурі та зливи пронеслися над багатьма районами Франції в ночі 16-го жовтня. Вітри з швидкістю 80 миль на годину будували майже у всій північній Франції.

ЗАГИБІЛЬ 269 ОСІБ на південнокорейськоу пасажирському літаку, зістріленому совєтськими військовими винищувачами 1-го вересня 1983 року, сколихнула почуттями людей доброї волі всього світу і змусила пригадати історію совєтських злочинів у повітрі за останніх 40 років. Газета „Ню Йорк Трибюн" в понеділок, 17-го жовтня, подала хроніку цих піратських злочинів Совєтського Союзу. За 40 років загальне число жертв совєтського повітряного піратства досягнуло 410 осіб, пише газета.

ЗСА ОСТЕРІГАЮТЬ ІРАН

Вашінгтон. — Державний секретар Джордж Шулц заявив, що З'єднані Стейти Америки та інші західні країни не можуть дозволити, щоб Іран залякував їх закриттям важливого водного шляху в Перській затоці. Це перший раз Шулц натякнув на те, що ЗСА можуть змінити свою політику і відійти від невтралітету у війні між Іраком та Іраном і перейти до певної підтримки Іраку.

Іран загрозив, що бльокуватиме мореплавство в затоці якщо Ірак буде використовувати у війні куплені у Франції літаки і ракети.

Секретар Шулц виступав напередодні зустрічі Крайової ради безпеки з президентом Роналдом Регеном відносно американської політики на Близькому Сході. Він зробив свої завваги на борті літака, повертаючись до Вашінґтону з Канади, де він проводив переговори з канадськими представниками про взаємні канадсько-американські відносини та про інші міжнародні справи.

Іран погрожував закрити протоку Гормуз, життєво-важливу комунікаційну артерію для країн у затоці, які виробляють нафту. Такі погрози Іран робив з огляду на продаж Францією Іракові сучасних військових літаків типу Супер Етандар з ракетами Егзосет, які Ірак тепер вже виробляє сам.

ЗСА вже раніше остерігали Іран перед бльокадою Гормузької протоки, але остання заява Шулца прозвучала в контексті загальної політики ЗСА відносно війни між Іраном і Іраком.

Війна між Іраном і Іраком, яка почалася ще 1980 року, завжди непокоїла ЗСА. Будучи в добрих стосунках з дружніми Іракові країнами, як, наприклад, Савдійською Арабією, ЗСА не хотіли бачити поразку Іраку. Але з другого боку, ЗСА не хотіли бачити переможеним Іран, це могло б викликати вмішання Совєтського Союзу. Дотепер американська політика притримувалася повного невтралітету.

Совєтські кораблі замерзли в Чукотському морі

Москва. — Нагромадження великих криг льоду і раптові сильні морози скували в арктичних морях на північ від Сибіру 50 совєтських пароплавів, а 26 з них знаходяться в серйозній небезпеці.

Офіційні совєтські повідомлення в четвер говорять, що залоги цих пароплавів знаходяться в загрозливому положенні: незабаром кінчаться запаси продуктів, доставити нові продукти або врятувати залоги також буде важко з огляду на несприятливі умови суворої арктичної погоди.

Інспектор торговельної фльоти Совєтського Союзу Владімір Міхайліченко, повідомляючи про цей важкий стан пароплавів і людей на них, також сказав, що лід товщиною понад три метри скував прохідні канали в Чукотському морі в найхолоднішу за століття цьогорічну осінь.

Совєтські засоби масової інформації повідомили, що один пароплав потонув, розчавлений кригами, а інший сильно пошкоджений. Гелікоптери врятували залоги обидвох пароплавів повністю, сказано в повідомленнях.

В АМЕРИЦІ

НЕГРИТЯНСЬКИЙ АКТИВІСТ і проповідник Джессі Джексон поширює свою діяльність на інші меншостеві групи, а це, згідно з опінією деяких політичних спостерігачів, означає, що він таки готується до проголошення своєї кандидатури на президента з Демократичної партії. В кінці минулого тижня Джексон виступив на крайовому конґресі американських індіянів в Ґрін Бей, Висконсин, а пізніше виголосив довшу промову до еспаномовних американців в південному Тексасі. Джексон поширив також теми своїх виступів і починає атакувати політику теперішньої Адміністрації президента Роналда Реґена, зокрема його відношення до біднішої верстви населення, безробіття, скорочення фондів на соціяльні програми тощо. У цьому, — кажуть спостерігачі, — він співзвучний із колишнім сенатором, а тепер кандидатом на президента Дж. МекҐоверном.

НЕ ЗВАЖАЮЧИ НА РІЗНІ заходи стейтових і міських речників, покищо не вдалося полагодити спорів між учителями і шкільною радою в Чикаго, Ілл, і страйк, який перейшов вже у третій тиждень, триває. Посадник цього міста Гаролд Вашінгтон звертався за порадами до стейтового уряду і самого губернатора, які прислали до Чикаго свого посередника, але справу підвишки не вдалося полагодити. Шкільна рада пропонує п'ять відсотків, а профспілка учителів домагатиметься 10 і багатьох інших полегш. Система шкільництва охоплює 435,000 учнів.

КОЛИШНІЙ ДЕРЖАВНИЙ СЕКРЕТАР, а тепер голова спеціяльної президентської комісії для справ Центральної Америки Генрі Кіссінджер, повернувшись з поїздки до кількох держав Південної Америки, опимістично висловився про замирення в цьому районі світу, не зважаючи, що делегація була холодно, якщо не ворожо прийнята речниками сандіністського уряду в Нікараґуа. За шість днів члени комісії відвідали шість центральноамериканських країн. Коли вони прибули до столиці Нікараґуа Манаґуа їх зустріли на вулицях тисячі, правдоподібно урядом зорганізованих, демонстрантів, які вигукували антиамериканські гасла, а урядові речники уникали зустрічей з комісією. Все таки Кіссінджерові вдалося зустрінутись з лідером сандіністів Даніельом Ортеґою і після цього він заявив журналістам: „Центральна Америка є тереном кризи, але також тереном надії".

В ПОНЕДІЛОК, 17-ГО жовтня ц.р., президент Роналд Реґен формально зареєструвався у федеральній виборчій комісії, як кандидат з Республіканської партії на президента, хоч офіційно він ще не проголосив своєї кандидатури. Ніхто однак у політичних колах не сумнівається, що він буде кандидувати на другу каденцію, з двох причин: Республіканська партія під теперішню пору не має більш ефективного кандидата і з огляду на престиж власний і партії, яка його висунула на це найвище становище в країні. Не зважаючи на те, що Р. Реґен ще не заявився за перевибором і може відтягнути свою кандидатуру кожнокї хвилини, виборча мультімільйонова машина вже працює повною парою. „Я є стовідсотково переконаний, що Президент буде старатися про перевибір", — заявив кореспондентам його політичний дорадник Едвард Роллінс.

БЕЙЗБОЛОВА ДРУЖИНА Оріолс з Балтимору Ме., чемпіон Американської ліґи, перемогла у т. зв. світовій серії свого суперника з Національної ліґи, дружину Филліс з Філядельфії, Па., вислідом ігор 4-1, закріпивши тим самим чемпіонат країни за собою у цьому національному спорті ЗСА.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members $1.25 a month. Change of address — $1.00. Make check or money orders payable to "Svoboda".

Добрі і сумнівні союзи

Найкращі союзницькі взаємини панують між державами, які мають спільні інтереси, однакові державно-політичні системи й ідеологічно споріднені уряди. Тоді їхні розбіжні погляди стосуються тільки тактики, але всі суперечки між ними розв'язуються в атмосфері доброзичливої обопільної приязні. Хоч ЗСА є республікою, а Британія монархією, проте тут і там є закорінена демократія, британська королева має тільки репрезентаційні традицією освячені функції, а республіканський президент Роналд Реґен і консервативний прем'єр Марґарет Тачер промовляють спільною мовою. Але буває не раз, що державні інтереси стоять вище ідеології і наказують шукати союзу з державою іншої „суспільно-економічної системи, іншої ідеології з правлінням цілком іншої філософії. Ось так націоналістична Німеччина Адольфа Гітлера підписала з комуністичним СССР пакт Молотова-Ріббентропа 24-го серпня 1939 року, який був зеленим світлом для заатакування Польщі Німеччиною 1-го вересня 1939 року, що започаткувало Другу світову війну. 5-го вересня того року президент Рузвелт проголосив невтральність щодо війни в Европі, але після японської летунської атаки на зосереджену в Перл Гарборі американську морську фльоту 4-го грудня 1941 року ЗСА приступили до війни і ЗСА стали союзником Совєтського Союзу та своєю грошовою позикою та доставами зброї, збіжжя і всього виряду насправді врятували СССР від розгрому.

Зламання Совєтським Союзом постанов Ялтинської і Потсдамської конференцій і безприкладний імперіялістично-аґресивний похід Москви для „угроблення" вільного світу примусив Америку шукати протисовєтських союзників, не оглядаючись на їхні системи, їхніх правителів та їх внутрішню політику. Таким критерієм керувався Ричард Ніксон, який полетів до Пекіну, започатковуючи протисовєтську вісь Вашінґтон-Пекін-Токіо. Союзником Америки стали на Тихому океані Філіппіни, архіпеляг островів із 50-ти мільйонами населення на просторі 115,831 квадратних миль. Від 4-го липня 1946 року — це суверенна республіка, яка завдячує Америці визволення з-під японської окупації. У 1951 році підписано між ЗСА і Філіппінами союзницький договір і Філіппіни признали Америці на своїх водах велику морську базу. Але тамошній президент Фердинанд Маркос править вже 18 років направду по-диктаторськи з легковаженням людських прав та безжалісно розправляється із своїми опонентами. 21-го серпня ц. р. вернувся з добровільної еміґрації лідер опозиції проти Маркоса, колишній сенатор Беніґно Аквіно. Коли сходив з літака — його застрілили. Уряд твердить, що його вбили комуністи, але загальна громадська думка вважає, що це було вбивство пляноване панівним режимом Маркоса. І те вбивство стало гаслом для масових демонстрацій проти режиму Маркоса з численними вже вбитими і раненими, бо хоча військо і поліція намагаються розганяти демонстрантів слізним газом, водою з пожежних бочок і палками — проте доходить і до гірших насильницьких актів.

На листопад ц. р. президент Роналд Реґен мав заповіджені відвідини у столиці Філіппін Манілі. Великий неспокій у цій країні породив острах за безпеку Президента летіти туди в таких умовинах. Хоча президент Маркос запевняв, що він запевнить Реґенові повну безпеку, виринув сумнів, чи така подорож не стане в руках диктаторського режиму Маркоса політичним арґументом, що ось, мовляв, Америка сприяє не тільки Філіппінам, як країні і її народові, але й популярному в народі режимові. Першою, що подала під сумнів правильність такої подорожі Реґена до Філіппін була його дружина Ненсі, яка висловила острах за життя свого чоловіка. Але вирішними були, очевидно, мотиви політичного характеру: Реґен відкликав ті відвідини, подавши за офіційну причину, що в листопаді він мусить бути у Вашінґтоні, де засідатиме Конґрес, який схвалюватиме закони, які вимагають його підпису чи „вето". Для Фердинанда Маркоса відкликання відвідин американського Президента — це політичний удар. Але загальна громадська думка у Філіппінах вдоволена. Демонстранти носять транспаранти: „Американська база на Філіппінах „так", Маркос „ні".

Ми дістали ще один приклад, як важко зберігати союз, який потрібний з погляду державних інтересів обох сторін, але вимагає різних дипломатичних викрутасів, щоб зберегти союзницькі взаємини, коли політичні системи і режими у союзницьких країнах інші, розбіжні. Можливо, що Ллойд Джордж мав рацію, коли твердив, що торгувати можна і з канібалами, коли це корисно державі. Але інтереси торгівлі не завжди тотожні з інтересами політики. Реґен продає американське збіжжя Москві, але назвав її найбільшим злом сучасного світу. Щоби лявірувати між ідеологією, державним інтересом, між користю і риском від союзника іншої системи й іншої політичної філософії — дуже трудно. Для цього треба державних мужів з розумом тактом і досвідом.

Михайло Кучер

ПОЛІТИЧНА ЕМІҐРАЦІЯ В АТОМОВІЙ ДОБІ

II.

Лібералізація якось існує як наслідок розкладу комуністичної ідеології. Останньо в Польщі на допомогу совєтській ідеології покликано танки. Бідний Маркс! Все таки становище — нелегке. Народи Східньої Европи шукають рішення на питання, що робити? Танки не можна послати на фабрики та заводи замість продуктивних робітників. Заворушилася нова, вже вихована марксизмом, молода інтеліґенція. Ця інтеліґенція ставить під знак запиту існування своїх народів, себто чи вони витривають. У свідомості народів Східньої Европи прокинулися поняття, які здавалось поховані під мертвеччиною марксизму-ленінізму. Віджили поняття моральність, честь, правда, порядність.

Навіть релігійна віра. Почали думати над трагічністю існування людини, а це вже питання філософії екзистенціоналізму. Ці поняття — не нові, загально-не нові, але вони нові для імперії поневолення. Вони навіть революційні.

Невже тільки в тих країнах відживе синтеза ідеалу свободи та соціяльної справедливости? Віджила суспільна сила, яка здавалось, була розчавлена ідеологічним і фізичним терором. Це явище не можна недоцінювати. Поняття свобода у демократії інакше як у комуністів. Для комуністів — це справа діялектики — свобода з яких позицій, для якої кляси? Роза Люксембурґ давно сказала, що без свободи преси і зборів, без вільної суперечки поглядів суспільний організм помирає. Залишається при житті тільки бюрократія. Відсутність свободи-початок усіх клопотів.

Інколи комуністи готові на дискусію, але з ким? Не з прихильниками антикомунізму.

На еміґрацію у вільному світі чигає також немало небезпеки — почуття втоми, політична безсилість, відсутність впливу, безплідне політикування та писання меморандумів, які невідомо чи хто читає.

Усі хиби еміґрації використовує режим на їх батьківщині — подивіться вони безпомічні, нема на кого надіятись.

Досі не вирішено питання ролі асимільованого освіченого еміґранта на своє оточення. Яку допомогу він може дати свому народові на батьківщині. Чи асиміляція кінець політичної еміґрації — питання також ще не рішене. Його вирішить тільки час. Хто більше допоможе свому народові — людина, замкнена у ґетто, яка відвідує всі відчити і бере участь в емоційних не завжди компетентних дискусіях — чи скажемо — сенатор або конґресмен? Очевидно не кожен еміґрант революціонер і матеріял на героя, одначе саме його існування та інтелектуальна незалежність неприємні для режиму поневолення його народу.

Є такі серед еміґрації, що не вернуться навіть при повній можливості — приклад Ізраїль. Існує ще одна вірогідна можливість — політична еміґрація почуває себе в чужій країні як вдома, бо користає з безпеки та добробуту. Зміна поколінь відіграє велику ролю у будуччині політичної еміґрації, якщо її ряди не поповняться людьми з батьківщини. Люди, що народилися на батьківщині і якийсь час жили там, відчувають події емоційно гостро. У їхніх дітей такої емоційности вже немає.

Тоталітарний режим не рахується з думкою суспільства, якщо така навіть існує. Режим більше боїться реформи, як протестів, які легко припинити. Одначе є постійна загроза для тоталітарних режимів — це демократизація та гуманізація системи. Така загроза „повзуча", заразна (інфекційна), вона спокушує. Тоталітарний режим, зокрема совєтський, має цілу систему понять небезпеки — диверсія, ерозія, дрібнобуржуазне міщанство, троянський кінь ворога, буржуазний націоналізм, соціял-реформізм, контрабанда антикомунізму і т. д.

Якщо влада належить тільки одній партії — то загнивання партії — це розпад цілої системи. А контрреволюція — це демонтаж соціялізму совєтсько-московського зразка.

З минулого відомо, що Совєтський Союз противиться збройною силою з метою не допустити соціялізму не совєтського зразка.

У Чехо-Словаччині трапилося те, що тепер у Польщі. Совєтський Союз вимагав від чеської комуністичної партії, щоб вона власними силами припинила демонтаж соціялізму. Якщо ні — це буде зроблено інакше. Москва боялася, що чеська комуністична партія втратить владу і постане політичний плюралізм.

У Празі Червоненко по дипломатичній лінії, а Василь Гусак як член Політбюра лякали Москву. Дальша доля „Празької весни" відома.

Москва найбільше розраховує на колективну апатію, байдужість до політики, надмірний нахил до матеріяльного добробуту. А з того постає філософія безнадії — „все одно нічого не вийде".

У СССР помічається зменшення національної енергії та навіть національної гордости народів. Від політики на еміґрації вимагається професійности, а не оперування гаслами без конкретного змісту. Тепер політика виключає дилетантство. Тому професійний політик на еміґрації має розуміти складність міжнародного становища. Має вміти ясно висловити свої думки, мусить мати мужність та енергію, має знати добре чужі мови, відповідно поводитися на людях, зокрема серед чужих, і повинно в нього бути дещо гумору. Захід не любить хворобливих облич світового смутку.

Такі властивості мали Масарик, перший президент Польщі після війни і генерал де Голь.

Можливо еміґрації прийдеться перейти від первісних національно визвольних цілей до загально-політичних гуманних і соціяльних.

Контакт із Заходом необхідний, як необхідно зрозуміти динаміку сучасного життя, яка на очах міняє світ та перестерігає перед примітивними ідеологічними конструкціями, вже засудженими вільним світом. Якщо енергія політичної еміґрації буде зужита тільки на поборення інакшедумаючих у власному середовищі — це її невблаганний кінець. Таку еміґрацію батьківщина не підтримає.

Якщо гасло „визволення України" обертається у захоплення українцями українських інституцій — то ворог має підставу радіти.

Ол. Шпилька

Вівці мої, вівці...

Вівці мої, вівці,
Вівці та отари,
Хто ж вас буде пасти,
Як мене не стане?

Кого не зворушують слова цієї гарної української пісні? Сум еміґранта посилює відсутність вісток із рідної землі про долю вівчаря та його отари. На розпити й зацікавлення приходять суперечливі відомості.

Одні кажуть, що після „визволення" вівчаря розстріляно за зв'язки із партизанами. Інші доводять, що він повернувся із Сибіру реабілітованим і далі чабанить у вівцефармі „Червоні вівці". Дехто, можливо, плутаючи його з чабаном Павла Тичини „На майдані, біля церкви", — доказує, що вівчар пішов у комсомольці і тепер на посаді секретаря райпарткому.

Подібні розбіжності в інформаціях про отари овець. Для одних —овець поїли не-то вовки, не-то комуністи. Для інших — отари спокійно пасуться собі без вівчаря.

Справу нарешті вияснюють київські „Сільські вісті" з 25-го вересня ц. р. у надісланій із Закарпатської області статті „Бригадний підряд у вівчарстві".

Виявляється, що вівці це лише не зникли з Карпат, а так розплодились, що створено „чабанські бригади", одну з яких очолює досвідчений вівчар радгоспу „Світанок" Ужгородського району — Олександер Стряпко. Щоб збільшити продуктивність праці його бригада почала працювати за „колективним підрядом", тобто контрактом.

Признається звітодавець: „До переходу на колективний підряд, ферма не виконувала завдань по виробництву й реалізації державної баранини та вовни. Продуктивність овець була низькою, допускався падіж тварин. Незадовільною була і трудова дисципліна серед вівчарів".

Тепер, після переходу на „підряд", вівцефарма стала рентабельною, помітно зросла продуктивність „вівцематок", не дармують, як колись, „вівцетати", скріпилась трудова дисципліна вівчарів.

„За першу половину року від ста вівцематок одержали 82 ягнят, а до кінця року їх буде більше ста!" — запевняє автор статті.

Можна б сподіватися, що спільні зусилля заохочених підрядом вівчарів, вівцематок і вівцетатів, цифра продукції ягнят зростатиме до числа і рівня „свиноматок", які сиплять партії та урядові по двадцятеро ділових поросят!

Але цей оптимізм притемнює наступне признання звітодавця: „звичайно, є в чабанів ще невирішені питання, трапляються труднощі. Так у трьох вівчарниках з чотирьох немає електричного освітлення, що дуже ускладнює роботу чабанів, особливо взимку і в період масового окоту вівцематок.

Кошари старі. В незадовільному стані дороги, якими женуть отари. В дощеву погоду грязь. Саме через це вовна забруднюється, знижується її вартість. Дирекція радгоспу бачить усі ці труднощі. Але не можна одразу всього досягнути".

Виникають запитання до дописувача і до „Сільських Вістей": чому у вівчарнях досі немає електрики? Чому не світяться „лямпочки Ілліча? Чому дороги у „незадовільному стані"? Що означає „не можна зразу всього досягнути"? Як то — „відразу"? Адже квітучий соціялізм з'явився у Закарпатті біля 40 років тому!

Сотні „спутніків" у простори запущено... 10 мільйонів рублів щодня витрачає „батьківщина трудящих" на втримання Куби... Совєтськими золотими рублями вимощені дороги „дружніх країн" Африки, Азії й Південної Америки, а у власній країні — „грязь?! Коні ноги ломають, що ж тоді „бідні вівці? Чи не пролізли „вороги народу" на керівні становища?

Та це — між іншим. Головне, що вівчарі в Карпатах ще існують і вівці не перевелися. Бо чого тут, „за рубежами" не вигадують?

Людмала Волянська

ДОБРЕ, ЩО ПРО ЛЮДОЇДСТВО ЗАБУТО...

I.

Людоїдство — нехай ся пріч каже! І дуже добре сталося, що у ґрандіозних меморіяльних відзначуваннях Українського „Забутого Голокосту" у Вашінґтоні, 2-го жовтня, як і цілий Меморіяльний Тиждень перед тим, темі людоїдства під час відзначувань тієї страшної Голготи України 50 років тому (Голгота — з ласки большевицької Москви) не було згадки. Але ось пошта принесла одне-два оповідання для Альманаха 84 і знову ця небажана тема з'явилася на обрії. Тож треба про це погомоніти.

Так буває, що незвичайну, гостро сенсаційну подію пам'ятають люди найбільше, бо вона вбивається в спогад людини такою глибокою борозною, що затемнює не раз в сотню і в тисячу разів частіші випадки, напливаючи, як сказав би Олександер Довженко, „крупним пляном" на всю картину баченого чи пережитого. Так ми є свідками, що люди, які переповідають прочитане з щоденної американської преси з її „крайм рапортами", звітами про злочинність, переважно спиняються над „сенсаційними" новинами і про такі розмовляють „на перелазах", якщо вони жінки, чи по „барах", якщо вони чоловіки.

Сенсаційність, хоч дуже рідка порівняно з іншими щоденними життєвими подіями, найбільше „вражає уяву", „заставляє пам'ятати бачене, коротко кажучи, „підвищує температуру". Таку річ спостерігаємо у спогадах багатьох людей, які тепер або й раніше в часі різних опитувань говорили про людоїдство під час Великого голоду 1932-1933 року, часто-густо згадуючи лише ті драстичні випадки канібальства (як же рідкі) серед доведених до крайности від голоду окремих слабих одиниць, які Образ Божий у собі губили, стаючи гіршими від звірів, бо й тварина не їсть переважно таких, як вона сама. А вже журить, а то й обурює багатьох з нас згадка про матерів, яких начебто було „застукано" на канібалізмі. Це несправедливе оскарження й страшне, бо кожна мати має в собі закладене в неї Творцем бажання виростити за будь-яку ціну, навіть коштом власного життя, своїх дітей. Не даром серед народу поширені примовки: „У дитини заболить пальчик, а у матері — серце", або „Мати тоді сита, як діти неголодні". І ніхто більше, як українська Мати, є якраз доказом того, що так воно і було у нас за всяких обставин, за кожного часу...

Пригадаємо коротко, що відбулося. Україна ступила на Голготу, якої до того не знав світ: у мирний час, на родючій землі, вигублено штучним голодом большевиками до десяти мільйонів людей. Це перший в світі Голокост такого характеру і такого розміру. Згадується часто Голокост вірменського народу 1915 року, але та пресумна річ відбулася під час війни, і турки мали підозру, що вірмени працюють на користь ворога Туреччини Росії. Згадується часто, аж надто часто, Голокост жидівський, але ця претрагічна справа теж сталася під час війни, і всі жиди були проти Німеччини, бажаючи їй поразки у війні і активно анґажуючись по антинімецькому боці. Отже тут могло бути сяке-таке „пояснення", що, мовляв, війна-війною!"...

Окупант України, большевицька Росія, з допомогою інтернаціонального міського збольшевиченого елементу, уплянував, „продумав" і здійснив голодову облогу України й Козачих земель до „найменших дрібниць". Провід народу, названий „ворогами народу", заздалегідь знищувався каральними совєтськими органами. Вся українська національна інтеліґенція усувалася з засуджених на загладу теренів. „Унешкідливлювалися" церкви, що їх було замкнено, а українську церковну ієрархію постріляно; а ще раніше, за доби „червоного терору", велося винищування того українського прошарку населення, що вміло тримати в руках зброю.

(Продовження буде)

Жінки та учні за привернення молитов

У авангарді боротьби за привернення молитов у публічних школах бореться частина американських жіноцтва, зокрема його організація Жінки в турботі за Америку (Concerned Women for America), що за недовгий час існування зуміла поширити зрозуміння для значення шкільних молитов та вплинула на зміну курсу деяких подій, що мають відношення до родини та їхніх домів.

Молитовна мережа цієї організації охопила вже 45 стейтів і досі нараховує 180,000 жінок. Цю організацію очолює, як президентка, Беверлі ЛяМеє, що їй підлягає крайова директорка та реґіональні репрезентантки, з яких кожна координує молитовну мережу в трьох стейтах.

На подив та увагу заслуговує шкільна молодь Ґрейсон Кавнті у стейті Кентакі, що організовано робить намагання відновити конституційне право молитви у публічних школах. Ця студентська група має назву Молодь за молитву. Її основною ціллю є заохочувати молодих людей до організування оборони їхнього фундаментального права молитви.

Діяна Клинтон і Джекі Кіо, обидві по 15 років життя, є основниками цієї організації молоді, яка плянує зібрати у своєму районі

(Закінчення на стор. 3)

МИКОЛА ГОРБАЛЬ ПРО ЖИТТЯ У КРИМІНАЛЬНОМУ ТАБОРІ

II.

Хоч він так і пояснив, як було насправді, але це не завадило їм зфабрикувати, що я в такий спосіб старався винести якось продукти до житлової зони. Потім мені показали акт, що буцім то ці продукти (цукор, трохи солонини, кілька рибних консерв, слоїк варення, слоїк смальцю та ін.) знищено в присутності таких-то наглядачів, у чому вони й розписалися.

Я поцікавився, в який спосіб було знищено ці продукти. — „Сожгли!". Дивне розв'язання продовольчої програми. Та й не розумію, в чому саме моє порушення? Припустімо, я дійсно старався взяти якісь харчі, що дали мені рідні на побаченні. Але ж там не було якихось недозволених харчів? — „Нет!". І це ж не чужі продукти, а моїх рідних, привезені для мене. То в чому ж справа? — „Не положено!". Хіба можна вважати порушенням режиму, що людина хоче їсти? — „Не положено!". Але ж я, знаючи ваші закони, навіть не пробував їх виносити, то за що ж мене карати? — „Не знаємо, у нас є дані, що намагався, і взагалі перестань мудрувати!". Отаке-то „взисканіє" занесено в мою особисту справу.

Усю цю комедію режисерував начальник режиму Бадинський — дуже „кмітливий" чоловік: ще не було висунуто лозунгу про продовольчу програму, а він уже ревно взявся до дії. Це він потім стоятиме при виході з табірної їдальні, обшукуючи в'язнів, витягаючи їм із-за пазухи недоїдені кусні хліба, розбиваючи банки з прихованою на-потім під курткою недоїденою кашею. Хоч це власна пайка кожного, за яку з кожного утримують гроші, — відбиратиме: „Не положено! Не встиг з'їсти — оставляй. Виносити не положено!" це замість того, щоб подивитися, що робиться на кухні тієї самої їдальні, чим і як годують в'язнів, чи кладуть до казана хоч половину того нещасного раціону, що їм належиться.

У 93-му краще з кухнею (контрастом до 52-го), і це заслуга начальника табору підполковника Балмасова, зате немислимі шахрайства в бухгальтерії. Тут тобі можуть приписати якийсь „іск" (позов і пеню) і вираховувати кожного місяця з зарплати. Пройде не менше як півроку, доки ти різними скаргами доведеш, що це непорозуміння, що в тебе нема ніякого „іску". Тоді можуть припинити вираховувати, але вирахованих грошей уже ніхто не поверне. Сам начальник загону може доброзичливо порадити новоприбулому: „Там у тебе є позов 100 рублів, ліпше нехай рідні заплатять і пришлють посвідку, а то тут всі п'ять років будуть вираховувати з тебе по 30 рублів на місяць. Звільнишся — і ще будеш винним рублів п'ятдесят.

Тут можуть відтягнути за тюремний одяг вартість 12 карбованців зо два-три роки по три карбованці на місяць. Тому в'язні стараються не виписувати одягу, а перебиваються спецівками, які видають безкоштовно на роботі раз на рік. Це, мабуть, єдиний табір на Україні, де, якщо ти в цьому місяці не зумів після всіх переполовинень і стягнень розрахуватися за їжу, то в тебе вирахують з грошей, присланих з дому. (Сумніваюся, що десь передбачено законом, щоб рідні оплачували твою тюремну пайку). Є випадки, коли в'язень бачить за відомістю, що з нього стягають аліменти на дітей, а потім довідується, що дружина вже півроку як нічого не отримує.

Всіх бухгальтерських опусів не перелічити. Тільки одиниці відважуються скаржитися, бо писати скарги — значить зажити собі поганої слави перед адміністрацією, а отже, не бачити ні „хімії", ні поселення, а ще й накликати на свою стрижену голову непередбачених неприємностей. Я вже сьомий місяць стараюся з'ясувати, де тих 100 крб., що мені ще в квітні вислали знайомі з Києва. Місяць тому на моє прохання з'ясувати це, загоновий відповів, що від початку року на мій особовий рахунок не надійшло нічого. То де ж вони?

За липень мені „помилково" не нарахували т. зв. учнівських: був один місяць учнем каменотеса, і хоч на 100 відсотків виконав норму учня — заробив 0 (зеро), став „невиполняющим" (таким, що не виконує норми) і за це був покараний „позбавленням на місяць ларка".

А що вже робиться з тими нормами — то годі уявити. Свідомо не вникаю в це, стараюсь майже ні з ким не розмовляти, бути осторонь, бо якоїсь провокації можна очікувати на кожному кроці. Начальник колонії ставиться до мене з упередженням і, гадаю, не без допомоги комітетчиків. Переводячи мене на тяжку роботу, він при всьому начальствующому складі табору запитав мене (в кабінеті начальника Болмасова):

— Як ви ставитесь до росіян? (Балмасов — росіянин).
— А на якій підставі ставите мені це питання?
— Просто, хочу знати ваше ставлення до росіян.
— Було б більш на місці відповісти на питання, як ставляться росіяни до мене. Варто мені в присутності росіян промовити щось по-українському, як деяких росіян починає чомусь коробити. Свіжий приклад: щойно зараз, як я увійшов у ваш кабінет, хтось із офіцерів сказав: „А це той, що пояснильну записку написав по-українському". Думаю, ви не сумніваєтеся, що слова під моєю адресою були сказані з посмаком презирства. А конкретно на ваше питання можу відповісти, що я намагаюся толерантно ставитись навіть до поганих людей, намагаючись таки їх сяк-так зрозуміти. Я знаходжу і маю друзів серед добрих, вирозумілих людей будь-якої нації. І погорджую шовінізмом, який би він не був".

(Питання до М. Горбаля і відповіді його велися російською мовою, — прим. Ред.)

Ця тирада не перешкодила їм перевести мене тут-таки „на более тяжёлий труд". Важко.

Важко морально, важко фізично. Дай, Боже, витримати!

ФРАНЦУЗЬКІ ВОДОЛАЗИ і гелікоптери морської фльоти врятували 29 членів залоги палаючого в морі недалеко північнозахідніх берегів Франції багамського торговельного пароплава. Пароплав „Тертл" загорівся в суботу, 15-го жовтня. Поліція французького портового міста Бресту, повідомляючи про пожежу і врятування залоги, нічого не сказала про причини пожежі. Пароплав продовжує догоряти у відкритому морі.

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР БРИТАНІЇ Маргарет Тачер назначила нового міністра торгівлі та промисловости Нормана Тебітта на місце Сесіля Паркінсонам, який оксандалився своїм неморальним життям зі своєю секретаркою.

Жінки...

(Закінчення зі ст. 2)

4,000 підписів для підтримки додатку про шкільні молитви президента Регена та переслати їх своїм сенаторам.

Діяна каже: „Я вірю, що коли молодь стане за додатком Президента, то ми переможемо. В середній школі нам дозволять розмовляти про війни, політику, навіть про сексуальне виховання, але чи ми отримаємо дозвіл читати св. письмо і говорити про Бога?"

Діяна і Джекі твердять, що мають багато прихильників і невдовзі їхня організація значно зросте. Ці два підлітки не різняться від інших дівчат їхнього віку. Вони зацікавлені читанням, плаванням, їздою на коні та музикою. Тільки одна-єдина прикмета різнить їх від інших, а це щире бажання разом спільно з усіма виявляти свої релігійні вірування і стояти на сторожі своїх релігійних практик.

Щирість їхніх намірів підкреслюють слова Джекі: „Я бажаю знову бачити молитву в наших публічних школах і я готова зробити все в моїх силах, щоб осягнути цю ціль!" Ідейність і рішучість цих двох американських дівчат подає надію, що їхня організація вкороті не тільки охопить цілий стейт Кентакі, але й поступово пошириться по цілому ЗСА.

Український народ відомий із своєї релігійности. Чи наше ідейне жіноцтво та шкільна молодь роблять, чи вже зробили, якісь заходи в цій незвичайної ваги справі, бо релігія-це основа життя одиниці, родини та громади! Певно, стали би дуже допоміжними окремі заклики Церков! Боротьба за релігійне виховання молоді є невід'ємною частиною наших змагань проти розкладової дії комуністів та їхніх лівих і ліберальних попленатчів.

Ол. Татомир

В Римі відбувся з'їзд „Українська молодь Христові"

Рим. (УПБ)—П'ятдесят років тому, 6-го травня 1933 року у Львові відбувся величавий з'їзд, на якому зібралося понад сто тисяч української молоді, щоб заявити свою вірність Христові і своїй рідній Церкві.

Цього року, півстоліття пізніше, українська молодь в Европі, хоч не так численно, але не менш щиро, відновила цю свою відданість Спасителеві З'їздом „Українська Молодь Христові", який відбувся 27-29 серпня ц. р. в Римі у приміщеннях гостинниці „Домус Пачіс".

З цієї нагоди прибули до Риму 72 учасники, переважно з країн Західньої Европи, хоч були і представники зі ЗСА і Канади. Щасливим збігом обставин перебували тоді в Римі пластуни зі ЗСА і Канади (понад 40 осіб), молодіжний камерний хор давньої і церковної музики при церкві Отців Василіян у Варшаві (17 осіб) а також Сестри Служебниці які в цей час відбували свій з'їзд. Якщо додати ще тутешню українську громаду, Сестер Василіянок і Сестер Катехиток св. Анни, то на З'їзді, бодай частинно, брали участь понад двісті осіб.

З признанням треба відмітити, що Владика Михайло Гринчишин, апостольський екзарх для українців у Франції, брав участь у всіх сесіях З'їзду від початку до кінця. Він був представником ієрархії Помісної Української Католицької Церкви, піддавав молоді цінні уваги та думки, а молодь передала на його руки, як головному секретареві Синоду Владик нашої Церкви свої побажання.

В поодиноких сесіях брали участь і протоархимандрит Отців Василіян о. д-р Ісидор Патрило, ЧСВВ, і Отці Салезіяни. Провідником З'їзду був о. д-р Іван Дацко а з духовенства активну участь брали о. ректор Іван Музичка, о. митрат Микола Матичак, о. крил. Павло Когут, о. радник Микола Іванців і о. Евген Небесняк-Салезіянин. Великий вклад у технічну підготову З'їзду вклали монахи Студитського уставу.

З'їзд відкрив о. д-р Іван Дацко в суботу, 27-го серпня, о 4-ій годині по полудні молитвою. привітаючи усіх присутніх і відчитанням привіту Блаженнішого Патріярха Йосифа. Великим бажанням всіх учасників було скласти синівський поклін Блаженнішому; мало це відбутися в сам празник Успення Пресвятої Богородиці. На жаль, недуга Патріярха не дала нашій молоді змоги його побачити, одначе, учасники жертвували свої молитви, працю і труд за його видужання. Щобільше, тринадцять учасників З'їзду у поліклініці „Джемеллі" пожертвували свою кров, яка була тоді Патріярховi потрібна до трансфузії.

Патріярх Йосиф не забув за своїх молодших духовних дітей і звернувся до них своїм батьківським словом: „Ви прибули до Риму в цім Святім Ювілейнім Році нашого Спасення, щоб не тільки скористати з духовних благ цього Святого Року, але коротко відбути кілька днів призадуми над важливими духовними проблемами, які турбують сьогодні молодь в світі. Ви приїхали, щоб згадати подібний З'їзд Молоді у Львові в 1933 році, який також був тоді святим Ювілейним Роком. В той спосіб Ви неначе долучились до цього великанського Здвигу Ваших ровесників, які заманіфестували тоді у Львові перед моїм попередником Слугою Божим Митрополитом Андреєм свою вірність Христові, Церкві і Україні. Хоч у малій кількості ще ви зробили тут, у Римі, але зробили Ви це в імені своїх побратимів з Европи і з цілого світу. Ви є тут представниками всієї нашої української молоді в світі. Спасибі Вам, що прибули, помолились за свою страдну Церкву, за свій закований нарід і за його щасливу майбутність... Христос є Ваш Спаситель і Господь,— писав Патріярх,—в Ньому і з Ним Ви все переможете, знайдете, пізнаєте правдиво і здобудете, бо таки Христос переміг світ... Нехай Бог благословить Вас на Вашу життєву дорогу. Бережіть свої душі від лихого, здобувайте здорову науку, жийте для своєї Церкви і Народу, будьте готові для них і на жертву і не лякайтесь нічого, бо Христос переміг світ і Ви все зможете осягнути у Христі, що вас укріпляє (Фил. 4, 13). Благословення Господнє на Вас!—закінчив Патріярх.

Після відчитання Патріяршого привіту, програмову доповідь виголосив о. ректор Іван Музичка, накресливши ціль і зміст цього З'їзду: пізнати краще себе і Христа, щоб Йому служити головно серед обставин сучасного світу, в якому наша молодь виростає й виховується. Сьогодні в Україні панує безбожницька система, але молодь шукає Бога, і завданням нашим буде нести вогонь віри в Бога у наші рідні землі.

Після доповіді учасники розійшлися по гуртках праці, які становили головні теми до дискусій і постанов З'їзду. Таких гуртків було шість. Ними провадили о. ректор І. Музичка, о. Евген Небесняк, Салезіянин, брат Михайло, Студит, Андрій Ануферко, Борис Гудзяк і Мирослав Ціздин, а теми були: „Молодь і атеїзм", „Релігія в житті молодої людини", „Літургічна молитва й духовне життя", „Святе Письмо", „Покликання і Проблема духовного проводу".

По закінченні гуртків гуртків праці поодинокі референти підсумовували на пленарній сесії провідні думки й висновки дискусій, на основі яких ствердили, що переважаюча більшість молоді не вистачально підготовлена в деяких ділянках церковного життя як Літургія, читання Святого Письма, питання віри і т.п. Отож постановлено вглибитися в цю проблематику під час другої сесії.

Після вечері о. д-р Іван Дацко відслужив літію з нагоди празника Успення Пресвятої Богородиці. Співали учасники під проводом о. ректора І. Музички, монахів Студитів і питомців Колегії Святої Софії.

У неділю, 28-го серпня, Владика Михайло Гринчишин, у сослуженні отців Миколи Матичака, Павла Когута, Миколи Іванцева, Евгена Небесняка (диякону-вав о. Іван Дацко), відправив Архиєрейську Святу Літургію. У своїй проповіді Владика сказав, що ювілей 1000-ліття християнства Руси-України вже недалеко, і що завданням української молоді має бути пізнати самого себе, знайти свої коріння, щоб жертвенно віддатися служінню Христові, своїй Церкві і своєму народові.

По Літургії всі учасники (коло 200 осіб) поїхали автобусами до Кастель Гандольфо, щоб отримати Апостольське Благословення Папи Івана Павла II. Святіший Отець в окремий спосіб звернувся до української групи такими словами:

„А тепер звертаюсь до Вас, дорогі українські юнаки, що прийшли сюди з різних сторін світу, з нагоди Ювілейного Року Відкуплення. До вас спрямовую мій щирий привіт і гарячу подяку за вашу присутність, для віддання пошани Столиці Петра. З цілого серця висловлюю вам побажання і заохоту, щоб за заступництвом Пречистої Діви ці ваші побожні відвідини Риму збагатили вас силою і переконанням у засвідченні вашої християнської свідомости. Благословлю з цілого серця вас і ваших дорогих та всю українську католицьку спільноту".

Спонтанно відспівала тоді українська молодь „Многая Літа" Вселенському Архиєреєві. Після того Святіший Отець у приміщеннях своєї літньої резиденції приватно прийняв дванадцятьох представників З'їзду і пластової молоді, очолених Владикою Михайлом і о. Дацком. Під час розмови Папа Іван Павло II зокрема запитував про Блаженнішого Патріярха Йосифа, тішився покращанням його стану здоров'я і передав Йому свій щирий привіт і благословлення.

Представники Пласту подарували Папі книжку про життя і творчість Василя Курилика, а Папа всім присутнім подарував вервиці. Зустріч з Папою задокументовано пропам'ятною фотографією.

В обідню пору учасники вдалилися до недалекого монастиря монахів Студитів, де їх привітав брат Олександер, з'ясовуючи історію, завдання і працю братів Студитів у житті української Церкви.

Пообідавши і дещо відпочавши, учасники мали змогу оглянути манастир, його приміщення і хоч у якійсь мірі приглянутися монашому життю.

Від Студіону всі поїхали до собору Святої Софії, де Владика Михайло в сослуженні о. крилошанина Павла Когута і о. д-ра Івана Дацка, відправив Молебень до Богоматері і виголосив проповідь про потребу материнства для кожної людини, а зокрема Богоматеринства для всього людського роду. Згідно з нашим прадавнім звичаєм Владика посвятив, з нагоди Празника Успення, квіти і зілля, а потім зроблено спільну світлину.

Як уже згадано, в тому часі перебував у Римі Молодіжний камерний хор давньої й церковної музики при Церкві Отців Василіян у Варшаві. Члени хору, у віці між 14 і 18 років—це діти наших лемків і бойків, тепер поселенців Польщі. Цей хор постав 1977 року. Його директором є о. протоігумен Йосафат Романик, ЧСВВ, а диригентом відомий маестро Ярослав Полянський. Цей же хор у вечірні години дав концерт релігійно-церковної і народної музики. Молоді хористи виконали твори наших класиків: „Чертог Твой", „Скажи ми, Господи" Дмитра Бортнянського, „Покаяння отверзи ми двері" Артема Веделя та інші. Вони присвятили свій концерт Блаженнішому Патріярхові Йосифові як молитву за його скоре видужання. В другій частині концерту вони виконали цілий ряд українських народних і лемківських пісень.

На концерті були присутні Владика коад'ютор Мирослав Любачівський, архиєпископ Мирослав Марусин, секретар Священної Конґреґації для Східних Церков, Владика Василь Лостен, Владика Михайло Гринчишин, вся українська громада Риму—разом понад 300 осіб. Учасники щиро оплескували молодих виконавців, а пластуни вручили маестрові Полянському квіти.

У понеділок, 29-го серпня о годині 7.30 вранці зібралися учасники перед Святими Дверима базиліки св. Петра щоб відмовити покаянну молитву і одержати повний відпуст з нагоди Святого Року. При співі покаянних стихир і Символу Віри переходили всі вірні через Святі Двері. Відтак ішли всі процесійно центральною навою до головного престолу, де відспівали „Отче наш", а звідтам всі перейшли до вівтаря св. Василя Великого, де спочивають мощі св. Йосафата і там відслужено соборну архиєрейську Святу Літургію. Правив Архиєпископ-коад'ютор Мирослав Любачівський в сослуженні Владик Василя Лостена і Михайла Гринчишина та отців протоархимандрита Ісидора Патрила, ЧСВВ, митрата Миколи Матичака, протоігумена Йосафата Романика, ЧСВВ, крил. Павла Когута, ректора Софрона Мудрого, ЧСВВ, і радника Миколи Іванцева. Дияконував о. Іван Дацко, проповідь виголосив о. Іван Музичка.

Повернувшись до гостинниці, учасники відбули другу сесію гуртків праці, а відтак на пленарній сесії, під час дискусії, наглядно було видно, як українська молодь хоче пізнати Христа, Церкву і церковне, літургічне і духовне життя і як потребує духовного проводу своїх священиків і єпископів.

Прийняті постанови й висновки передано Владиці Михайлові до Синоду Владик Української Католицької Церкви.

Під кінець о. д-р Іван Дацко подякував всім за участь і працю, попросив Владику Михайла закрити З'їзд молитвою.

Слід ствердити, що З'їзд був успішним, що українська молодь хоче нести духовну спадщину своїх батьків і предків, і варто застановитися над тим, щоб у майбутній підготові до 1000-ліття хрищення Руси-України від бувати подібні з'їзди на епархіяльному і міжепархіяльному рівнях.

ОФІЦІЙНА ПІДТРИМКА кандидатури Волтера Мондейла на президента профспілкою газетних робітників знову видвигнула справу втручання журналістів у партійну передвиборчу гру і деякі політичні діячі поставили виразно питання: чи дійсно журналісти можуть бути безсторонні при оцінці політичних питань того чи іншого кандидата, якщо вони вже заздалегідь, зглядно їхня профспілка, заанґажувались по лінії однієї партії. Чарлз А. Перлік, президент профспілки признався, що багато членів поставили під сумнів правильність підтримки кандидата профспілкою журналістів і працівників преси та вислов ювали побоювання, що профспілка може дуже потерпіти на цьому, або навіть дійде до створення другої профспілки, більш незалежної у своїх потягненнях.

НТШ готується...

(Закінчення зі стор. 1)

прийшли до висновку, що в будинку є конечною вінда. Старшим людям буде важко ходити на четвертий поверх до бібліотеки. Д-р Падох і скарбник Володимир Рак підкреслювали, що Товариство не диспонувало для цього відповідною сумою грошей, тому при потребуючи будинку цього не враховувано. Під сучасну пору виглядає, що вінда є конечною і вже зроблено потрібні заходи в цьому напрямі. Крім цього вирішено ще добудувати, позаду будинку, де є ще відповідне місце, додаткове приміщення-магазин на книжки. Це буде додатковий видаток, але він необхідний.

Тому, що д-р Роман Осінчук, який є головою Ювілейного комітету, перейшов тяжку операцію і не міг бути присутнім на засіданні, за цю ділянку праці звітували і подавали інформації д-р Падох і д-р Степан Ворох. У зв'язку з ювілеєм приготовляється наукова конференція, у якій візьмуть участь всі секції зі серіями доповідей. Вже в п'ятницю, 4-го листопада ц.р., вечером розпічнуться деякі наукові сесії і будуть продовжуватись в суботу і неділю. В суботу, 5-го листопада, в обідню пору, є передбачене святочне посвячення будинку, яке довершать Владики. Того ж самого дня у вечірніх годинах відбудеться Ювілейна зустріч-бенкет в Українському Народному Домі в Ню Йорку. Організатори не бажали йти до чужих більш репрезентативних і просторих заль, а радше підтримувати свою установу.

Д-р С. Ворох поінформував, як в загальному проходить збіркова акція НТШ на покриття коштів і науково-дослідної та видавничої праці. Хоч збіркова акція ще не є розгорнена на повну пару, то вже вона принесла добрі успіхи. При цьому подав докладніші інформації про переведений бенкет в Нюарку на потреби НТШ, який дав гарні успіхи. Так само голова Я. Падох інформував про подібну імпрезу у Кергонксоні, яка понад сподівання також була успішною і зібрано досить гарну суму грошей. Все це разом говорить про те, що українська громада розуміє цілі і завдання Наукового Товариства ім. Шевченка.

Крім цього під час нарад подавали звітні інформації з проведеної праці проф. Василь Лев, проф. Василь Ленцик, д-р Леонід Рудницький і д-р Дмитро Штогрин. Вирішено, що НТШ буде брати участь у міжнародних наукових конференціях разом з УВАН і УНІГУ, тобто будуть творити одну узгіднену українську делеґацію. Крім цього порушено і вирішено низку справ внутрішнього порядку.

Д-р Я. Падох подякував всім за участь в нарадах і закрив засідання.

Ще одне...

(Закінчення зі стор. 1)

щив фізично. В закутках чекістських казематів ворог захлинався диявольським реготом свого нелюдського задоволення, не знаючи про те, що боротьба українського народу ще більше розгорялася. Ворог фізично може знищити одного, але на його місце стають мільйони невидимих героїв і борців за волю й незалежність українського народу і його рідної Церкви.

Українська Автокефальна Православна Церква хоч формально й була заборонена й переслідувана, залишалася жити вічно в душі українського народу. Ворог не має тієї диявольської сили, щоб зліквідувати дух і ім'я Великого Митрополита.

Приходили покоління за поколіннями. І ось в 1975 році серед членів Об'єднання Демократичної Української Молоді виникла ідея віддати пошану й затвердити пам'ять про Великого Митрополита шляхом спорудження Йому величавого пам'ятника. А в 1983 році, після тяжкої і впертої праці Комітету Побудови Пам'ятника під покровом УПЦ в ЗСА, ця ідея стала дійсністю. В українському Пантеоні, поруч Церкви-Пам'ятника, немов підносячи до Бога молитву подяки й благання, стоїть могутній пам'ятник бл. п. В. Липківському, Митрополитові Київському і всієї України.

„З глибокої пошани до Митрополита В. Липківського і його побратимів у боротьбі за відродження Української Автокефальної Православної Церкви, українці, на всіх континентах суші, спорудили цей пам'ятник Р.Б. 1983", — закарбовано на п'єдесталі пам'ятника.

Відкриття й посвячення призначено на 22-23-го жовтня ц.р. Ці дні хай для українців, в Україні і поза Україною перебуваючих, будуть днями національного свята, днями перемоги добра над злом, днями пошани великому й незламному борцеві за рідну українську Церкву і за весь український народ. Бо, як говорив бл. п. Митрополит В. Липківський: „...Тепер вже ми маємо свою рідну Матір — свою Церкву святу українську..." і жодна сила не вирве її з наших душ.

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п. проф. д-ра Зіновія Володимира Храпливого

на **ТОВАРИСТВО СВ. СОФІЯ**

складають 25.00 долярів

Теодор і Анна ПОПАДЧАК

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ

бл. п.

ІВАНА БОРИСЮКА

який помер в Торонто, Канада, будуть відслужені

СЛУЖБИ БОЖІ

в суботу, 22-го жовтня 1983 року

в церкві св. Юра в Ню Йорку, о год. 6:30 ранку;
в церкві Пресвятої Тройці в Кергонксоні, Н. Й., о год. 8-ій ранку
та в Люрді, Франція

Про молитви за спокій Його душі просять:

дружина — ВІВІЯН БОРИСЮК
брат — ДМИТРО БОРИСЮК з родиною
сестра — АННА ЗАЇЦЬ з родиною
сестра — МАРІЯ ВОЛОВОДЮК з родиною
сестра — СТЕФАНІЯ РОГОВСЬКА
ближча і дальша Родина в Канаді, ЗСА і Україні

Семінарія Св. Духа в Оттаві розростається і діє

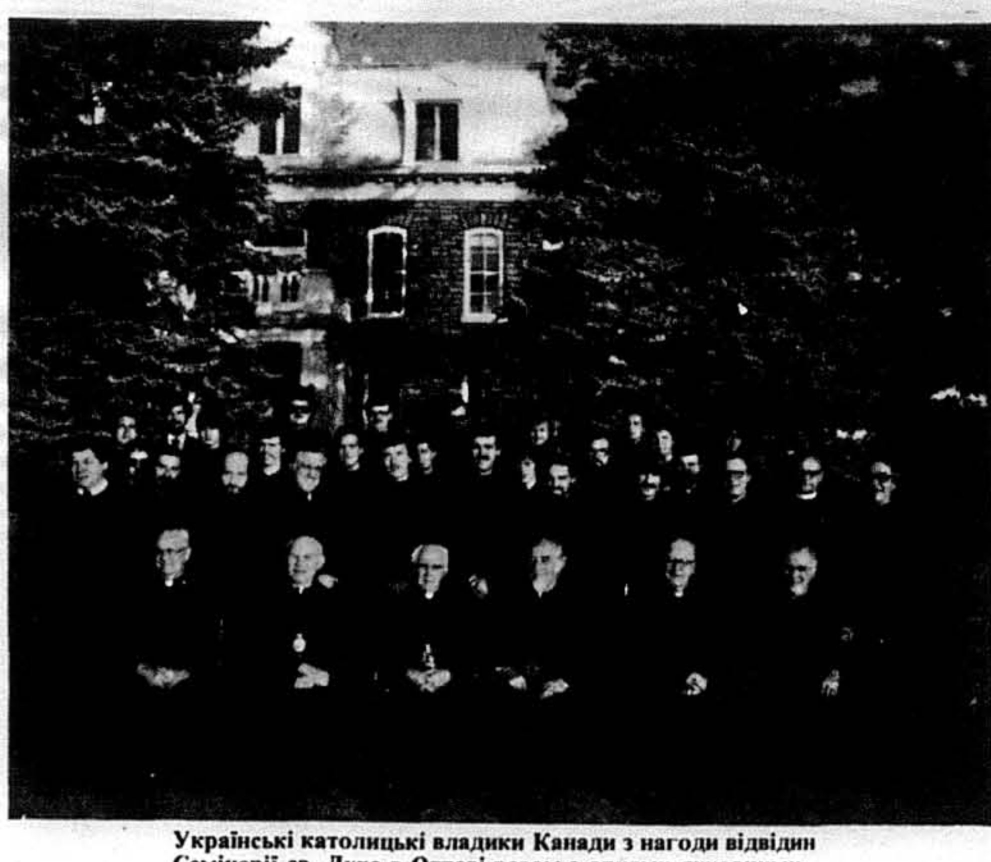
Питомці Української Католицької Семінарії св. Духа в Оттаві почали новий шкільний рік у вересні. Це щойно третій рік існування цієї семінарії, а вже число питомців зросло до тої міри, що требу було цього літа закупити ще хату, щоб їх усіх примістити—так Добрий Господь благословляє цей благородний почин наших Владик.

В головному домі (тимчасово винайммленний в Отців Василіян) приміщуються 17 питомців, о. ректор Иосиф Андріїшин; о. Корнилій Пасічний, ЧСВВ, духовник семінарії; та Сестри Служебниці Юрія і Еленора, які провадять кухню. У новонабутому домі, який є власністю українських католицьких єпископів Канади і який віддалений на п'ять хвилин ходу, приміщуються вісім питомців. Вони, однак, доходять до головного дому на молитви, виклади і до трапези..

У вересні всі українські католицькі Владики Канади прибули до Оттави на річну єпископську конференцію та мали нагоду навідуватися до семінарії, стрічатися з її проводом, бачитися з питомцями та порадитися між собою про закуп чи будову відповідного приміщення для семінарії на найближче майбутнє, щоб всі питомці перебували під одним дахом і творити одну семінарійну спільноту.

Ще перед початком шкільних викладів питомці мали нагоду відбути духовну обнову, щоб починати шкільний рік з Богом, відбувши дводенні реколекції під вмілим проводом молодого священика о. Д. Панькова з Торонто.

З усіх питомців 10 принаглежні до торонтонської епархії, між якими є один з Філядельфії, один з Англії і один, що недавно приїхав з Польщі. З вінніпезької архиепархії є п'ять питомців, між якими також є один, що недавно приїхав з Польщі. Нювестмінстерська епархія теж має п'ять питомців, двоє з яких не-українського походження, які готуються на українських католицьких священиків. З едмонтонської епархії є три питомців, а зі саскатунської—два.

Українські католицькі владики Канади з нагоди відвідин Семінарії св. Духа в Оттаві разом з отцями духовними, Сестрами Служебницями та питомцями.

Семінарія св. Духа організувала і брала участь в Архиєрейській Літургії, що її відслужили всі українські католицькі владики Канади 13-го вересня в присутності канадських римо-католицьких владик з нагоди їх річної конференції.

У середу, 14-го вересня, питомці разом з духовними отцями і громадянством брали участь у бенкеті в приміщеннях канадського парляменту в честь сенатора Павла Юзика і д-р Л. Кавулі з нагоди їх відзначення Папою Іваном Павлом II як Лицарів-Командирів Ордену св. Григорія Великого.

Питомці духовної семінарії і цього року включаються в життя місцевої парафії та церковних і громадських організацій.

В неділю, 2-го жовтня, вони взяли участь у прощі з нагоди Святого Року до місцевої церкви св. Патрікія, де разом з віруючими відспівали Молебень.

На запрошення отців пароxів питомці час до часу виїжджають і поза Оттаву на відправи. В неділю, 9-го жовтня, вони відспівали Літургію в катедрі св. Йосафата в Торонто, а після полудня знову в парафії св. Івана Богослова в Ст. Катаринс з нагоди парафіяльного празника. Від 11-го до 13-го листопада деякі питомці візьмуть участь у з'їзді „Українська Молодь Христові" в Чикаго.

Наші вірні, групами і одинцем, здалека і зблизька, відвідують Семінарію св. Духа в Оттаві. Між останніми гістьми була в нас родина Й. Павеликів з Калгари, а 3-го жовтня приїхали гості з Монтреалю двома автобусами під проводом о. С. Гара, зорганізовані тамошньою Лігою Українських Католицьких Жінок.

о. К. Пасічний, ЧСВВ.

ВЛАДИКА КОНСТАНТИН ПОСВЯТИВ ЗЕМЛЮ ПІД ДВІ ВЕЛИЧАВІ БУДІВЛІ

Аддісон, Ілл. (ВХК).— Парафія УПЦ Св. Андрія в неділю, 18-го вересня ц.р. зробила великий поступ вперед в напрямі зреалізування двох сміливих замірів—проєктів, що ними є будова церкви і будова оселі для пенсіонерів.

В цей день, згідно з раніше наміченим пляном, урочистості розпочалися о годині 9-ій рано Архиєрейською Службою Божою, яку відправив Владика Константин в асисті духовенства: настоятеля о. Анатолія Ситника, о. ігумена Андрія Партикевича, митрофорного протоієрея Івана Крестюка та о. протодіякона Вячеслава Ільчука. Це свято мав звеличити своєю присутністю Блаженніший Митрополит Мстислав, але на жаль, слабий стан його здоров'я внеможливив його приїзд з далекого Бавнд Бруку.

Владику Константина при вході в церкву вітали з квітами діти: Дженніфер Козленко, Павлусь Демченко і Петрусь Благута. В імені цілої парафії Архиєпископа вітав хлібом і сіллю інж. Іван Козацький, голова Парафіяльної ради.

Під час Святої Літургії церква була заповнена по береги і парафіянами, і численними гостями з різних кінців метрополії Чикаго та, навіть, зі сусіднього стейту Висконсин. До піднесеного святочного настрою багато причинився і чудовий спів хору св. Андрія під диригентурою д-ра Василя Трухлого.

Преосвященний Владика Константин виголосив змістовну проповідь, в якій дав признання за це діло, до якого береться парафія св. Андрія в Аддісоні. Перед закінченням Літургії настоятель о. А. Ситник відчитав привітання та побажання успіхів парафії від Блаженнішого Митрополита Мстислава.

Відтак духовенство і всі вірні відійшли процесією на місце, де буде побудовано церкву, а після того і на другий край посілості де намічено збудувати оселю для пенсіонерів. На обох цих місцях Владика довершив чину посвячення.

На закінчення цієї частини програми дня присутній конґресмен Генрі Гайд, великий приятель українців в Конґресі, вручив на руки отця настоятеля для парафії св. Андрія з нагоди цього пропам'ятного дня американський прапор. Цей зоряний прапор має дедикацію для парафії від архітекта Капітолю на шпилі якого він маяв 14-го вересня 1983 року.

Друга частина програми цього свята парафії Св. Андрія відбувалася вже в приміщеннях Елмгирст Кантрі Клюбу у формі бенкету, в якому взяло участь коло 350 осіб. З Чикаго приїхав ще ряд визначних гостей, між ними о. митрат Маріян Бутринський, митрофорний протоієрей Орест Кулик, о. Андрій Чировський та о. Семюел Шері.

Бенкет відкрив молитвою Владика Константин та хор св. Андрія піснею „Отче наш". Коротким словом у двох мовах інж. І. Козацький привітав в імені парафії всіх гостей. Тостмайстер д-р В. Трухлий після смачного обіду представив головний стіл та проводив дальшою програмою. Її мистецька частина була коротка, але за це дуже ефективна і настроєва. Недавно прибулі з України мистці Нуся і Зенон Маринці зачарували присутніх виконанням „а капелля" кількох пісень, а молодий бандурист-віртуоз з далекої Австралії Петро Деряжний виконав три пісні На марґінесі слід згадати, що молодий талановитий бандурист є також активний в громадському житті українців в Австралії, будучи культосвітнім референтом Союзу Українок Австралії.

Парафію вітали усно з нагоди цієї події представники парафій, установ і організацій. Також наспіли і письмові побажання. Д-р В. Трухлий відчитав один такий привіт від Владики Кир Іннокентія з дієцезії св. о. Миколая в Чикаго.

З дуже зворушливим і змістовним словом виступив о. ігумен Андрій Партикевич, який свої перші кроки служіння Богові і УПЦ робив в цій же парафії св. Андрія, прислуговуючи отцям, як був ще юнаком.

Кульмінаційною точкою бенкету, понадпрограмово, вийшло проголошення тостмайстром, що д-р В. Трухлий проголосив на будову церкви св. Андрія суму 100,000 долярів у формі так званого „мечінґ фанд". Цей княжий жест, зроблений в дусі наших найкращих меценатів, приємно здивував зібраних гостей, які оваційно привітали шановного мецената громом оплесків. Ідучи за таким шляхетним прикладом, присутні в короткому часі зложили або заявили додаткову суму приблизно 50,000 долярів. Залишилося до зложення в короткому часі ще дальших щонайменше 50,000 долярів! Датки разною величиною можна висилати на адресу парафії св. Андрія: St. Andrew's Ukrainian Orthodox Church, 22 W. 347 Army Trail Rd., Addison, Ill., 60101.

На закінчення цього особливого свята о.А. Ситник провів молитву.

В осені цього року на цьому дорогому клаптику української землі в Аддісоні Ілл., біля Чикаго розпочнуться перші роботи пов'язані з будовою церкви св. Андрія присвяченої 1000-літтю прийняття християнства в Україні.

† ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ЙОСИФ Е.БАРНА, член УНС Відд. 235-го ім. св. Михайла в Россфорді, Огайо, помер 3-го вересня 1983 року на 50-му році життя. Нар. 1933 року в Толідо, Огайо. Членом УНС став 1935 року. Залишив у смутку дружину Керол, дочок Бет і Льорі та матір Джозефіну. Похорон відбувся 8-го вересня 1983 року на цвинтарі Кальварії в Толідо, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!
Михайло Бобер.

ЗОЯ ШЕВЧЕНКО, член УНС Відд. 94-го ім. М.Шашкевича в Гемтремку, Миш., померла 6-го вересня 1983 року на 25-му році життя. Нар. 20-го лютого 1958 року в Дітройті, Миш. Членом УНС стала в 1958 році. Залишила в смутку мужа Брейді Гарріса, батьків Тараса і Валентину; братів Ярослава і Григорія; сестру Еленору Даглас. Похорон відбувся 10-го вересня 1983 року на цвинтарі Овкленд Гіллс в Нові, Миш.

Вічна Їй Пам'ять!
Роман Татарський, секр.

ГЕЛЕН МИЗОНИК, член УНС Відд. 161-го ім. св. Василія в Еймбриджі, Па., померла 7-го вересня 1983 року на 87-му році життя. Нар. 6-го вересня 1894 року в Україні. Членом УНС стала в 1951 році. Залишила в смутку 4-ох синів, дві дочки, 11 внуків і 6-ох правнуків. Похорон відбувся 10-го вересня 1983 року на цвинтарі свв. Петра і Павла в Ембридж, Па.

Вічна Їй Пам'ять!
А.Джула, секр.

АННА ПОПОВИЧ, член УНС Відд. 102-го ім. свв. Петра і Павла в Клівленді, Огайо, померла 8-го вересня 1983 року на 61-му році життя. Нар. 5-го квітня 1922 року в Клівленді, Огайо. Членом УНС стала 1939 року. Залишила в смутку мужа Теда; дочок Ненсі, Патрицію, Донну і Пеггі, і троє внуків. Похорон відбувся на цвинтарі свв. Петра і Павла в Пармі, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!
М. Бобечко, секр.

ЮЛІЯН В. ОЛЕСЬ, член УНС Відд. 1-го ім. св. Андрея в Шамокині, Па., помер 9-го вересня 1983 року на 85-му році життя. Нар. 25-го квітня 1898 року в Шамокіні, Па. Членом УНС став 1919 року. Залишив у смутку сестер Гелен і Джови, брата Йосипа. Похорон відбувся 12-го вересня 1983 року на цвинтарі Преображення в Шамокіні, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
Юрій Олиняк, секр.

ІВАН КОЗАЧИН, мол., член УНС Відд. 216-го ім. Сірого Лева у Філядельфії, Па., помер 26-го вересня 1983 року на 69-му році життя. Нар. 27-го червня 1914 року у Філядельфії Па. Членом УНС став 1973 року. Залишив у смутку дружину Геновефу, двох синів, дві дочки і батьків. Похорон відбувся 29-го вересня 1983 року на цвинтарі Сансет Меморіял Парк у Фістервіллі, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
Управа.

ВАЛЕНТИН ПІДЛІСНИЙ, член УНС Відд. 89-го ім. Митрополита Василя Липківського у Рочестері, Н.Й., помер 15-го вересня 1983 року на 59-му році життя. Нар. в 1924 році в Україні. Членом УНС став в 1977 році. Залишив у смутку дружину Зіну, сина Юрія з дружиною і дітьми, дочку Алу і сестру Олю. Похорон відбувся 19-го вересня 1983 року на цвинтарі Мт. Говп в Рочестері, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Павло Прокопенко, секр.

ЛЕВ РУБІНҐЕР, член УНС Відд. 437-го Т-ва „Самопоміч" в Рочестері, Н.Й., помер 24-го вересня 1983 року на 93-му році життя. Нар. 1890 року в Україні. Членом УНС став 1952 року. Залишив у смутку сина Володимира з ріднею, сестрінку Олю Малаховську з дітьми і внуками. Похорон відбувся 27-го вересня 1983 року на цвинтарі св. Гробу в Рочестері, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!
М. Малинівський, секр.

ПАРАНКА КОМУНИЦЬКА, член УНС Відд. 206-го Т-ва „Запорозька Січ" у Вунсакеті, Р.Ай., померла 18-го вересня 1983 року на 97-му році життя. Нар. 10-го листопада 1886 року в Зах. Україні. Членом УНС стала в 1923 році. Залишила у смутку трьох синів — Володимира, Павла і Стефана, шестеро внуків і одного правнука. Похорон відбувся 21-го вересня 1983 року на українськім православнім цвинтарі св. Михаїла в Блестовні, Масс.

Вічна Їй Пам'ять!
Лев Гардінк, секр.